

Arrest

nr. 137 025 van 23 januari 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 13 mei 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 10 april 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 7 november 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 december 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. HINNEKENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 13 oktober 2012 een aanvraag in van een verblijfskaart als familielid van een Belg, met name in de hoedanigheid van wettelijke samenwonende partner in een duurzame en stabiele relatie.

1.2. Op 10 april 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage

20). Dit is de bestreden beslissing waarvan verzoekster op 13 april 2013 in kennis wordt gesteld. De motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5" lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 13.10.2012 werd ingediend door:

Naam: C

Voorna(a)m(en): F

Nationaliteit: Guinees

(...)

om de volgende reden geweigerd:

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1280 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Uit de voorgelegde bewijzen van de bestaansmiddelen van de Belg blijkt dat deze noch stabiel noch toereikend noch regelmatig zijn. Er werden interimcontracten voorgelegd van 05.12.2011 — 11.12.2011 en van 01.10.12 -17.02.13. Aangezien interimcontracten per definitie tijdelijk van aard zijn en er verder geen enkel bewijs van vroegere of toekomstige tewerkstelling of bestaansmiddelen worden aangebracht, is met de loonfiches niet aangetoond dat de Belgische onderdaan over stabiele en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen."

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoekster.

2.2. De Raad merkt op dat hij, overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), uitspraak doet op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert in een eerste en enig middel in haar synthesememorie de schending aan van artikel 40ter van de vreemdelingenwet, van artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek, van de artikelen 2 en 1134 van het Burgerlijk Wetboek, van artikel 6 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM) en van de zorgvuldigheidsplicht. Het middel wordt uiteengezet als volgt:

"Dat in de beroepsakte ondermeer gesteld werd dat de beslissing niet gemotiveerd was overeenkomstig ondermeer artikel 62 van de vreemdelingenwet, artikel 2 en 3 van de motiveringswet en het algemeen rechtsbeginsel en dat de beslissing artikel 40 ter van de vreemdelingenwet schendt onder meer gelet op de te beperkende interpretatie die gegeven wordt nopens de inhoud van artikel 40 ter van de vreemdelingenwet.

Dat het niet zou volstaan louter voor te houden dat het interim contracten zou gaan. Dat immers het kan volstaan om aan te tonen dat men regelmatig interimcontracten heeft zodat de motivering alsof het om interim-contracten zou gaan niet voldoende is om de beslissing te schragen, daar waar de bestreden beslissing zich trouwens beperkt tot het bespreken van de interimcontracten en geen andere inkomsten zoals ziektevergoeding of werkloosheid in aanmerking genomen heeft. Dat er op gewezen wordt dat overeenkomstig artikel 40 ter van de vreemdelingenwet ziekteuitkering wel degelijk in aanmerking genomen dient te worden.

Dat ook het volgende kan gesteld worden. Dat het zo is dat wie van vreemde oorsprong is op de arbeidsmarkt meestal onmogelijk over een vast contract begint, zodat het direkt vergen van een vast contract of contract van langere vaste duur een vereiste inhoudt waaraan eigenlijk onmogelijk te voldoen is.

Dat zelfs als men per impossibele de beoordeling beperkt tot interimcontracten het niet volstaat louter voor te houden dat het interim contracten zou gaan. Dat immers het kan volstaan om aan te tonen dat men regelmatig interimcontracten heeft zodat de motivering alsof het om interim-contracten zou gaan niet voldoende is om de beslissing te schragen. Dat in casu er trouwens een aantal interimcontracten voorliggen en reeds voorgelegd worden waar men is gaan werken bij een zelfde werkgever namelijk Soubry, hetgeen dus duidelijk wijst op de regelmatigheid van de tewerkstelling bij één werkgever. Dat het de overheid behoort om de feiten zelve te gaan beoordelen en dat het niet behoort om los van de realiteit zonder meer uit te gaan dat interimarbeid perse niet stabiel en onregelmatig is. Dat de overheid dient uit te gaan van de juiste feitelijke gegevens en die redelijk dient te beoordelen, hetgeen evenwel niet gebeurd is, zodat de motieven van de bestreden beslissing dan ook niet pertinent kunnen zijn. Dat men bij de beoordeling van de inkomsten overeenkomstig artikel 40ter dient uit te gaan van een beoordeling van de realiteit dit met alle inkomsten en zelfs een inkomensanalyse overeenkomstig artikel 42 van de vreemdelingenwet (Rw. 78310 van 29 maart 2012). Dat een andere intepetatie er voor zou zorgen dat personen in een zelfde feitelijke situatie anders zouden worden beoordeeld hetgeen niet kan nu bij de intepetatie van de wet de overheid geacht wordt om personen in een zelfde feitelijke situatie gelijk te beoordelen, overeenkomstig artikel 10 en 11 van de Belgische grondwet, waarbij een criterium waarbij onderscheid zou worden gemaakt tussen twee situaties pertinent dient te zijn (Arbitragehof, nr. 23/89, 13 oktober 1989, 8 november 1989, B.2.11.; Arbitragehof 25/90, 5 juli 1990, B.S., 6 oktober 1990, 9.B.2.; Arbitragehof 26/90, 14 juli 1990, B.S., 4 augustus 1990, 6.B.6.; RvSt., nr. 8170, 27 oktober 1960, R.J.D.A , 1961, 48 met advies en verslag van substituut-auditeur DUMONT, M.; RvSt., nr. 18.916, 19 april 1978, Belgische Federatie van Kleinhandelaars in brandstoffen en co.; RvSt. 23.691, 10 februari 1984, U.L.B. en U.C.L.; RvSt., nr. 26.948, 1 oktober 1986, V.Z.W. AMMTDHVB; RvSt., 2 februari 1987, nr. 26.948, J.L.M.B. 1988, 1531, Belgian Corporation of Flight Hostesses, RvSt., 20 juni 1989, nr. 32.769, Generale Bank.; DELPE- REE, F. en BOUCQUEY-RENION, V., "Liberté, égalité et proportionnalité", Adm.Publ. T. 1990, 287; RvSt., nr. 10.675, 9 juni 1964, Lemmens en RvSt., 20 juni 1989, 32.769, Generale Bank). Dat regelgeving op grondwetsconforme wijze dient geïnterpreteerd te worden (Cfr. VAN ORSHOVEN, P., "Tussen laksheid en formalisme - Voor een grond- wettige interpretatie van het procesrecht", R.W.. 1997-98. 706). Dat de Raad van State reeds geoordeeld heeft dat de kwestie zich stelt van de schending van het gelijkheidsginsel zo mensen in diezelfde feitelijke omstandigheden in het ene geval geen buitengewone omstandigheden dienen te bewijzen volgens de wet van december 1999 en volgens artikel 9 van de vreemdelingenwet wel (RvSt. 18 december 2002, J.T., 2003, 118 die terzake een prejudiciële vraag gesteld heeft), hetgeen wil zeggen dat wie zich in een zelfde feitelijke omstandigheid volgens de wet gelijk dient te worden behandeld. Dat in het ander geval er binnen de wet geen sprake kan zijn van rechtszekerheid en er sprake is van willekeur onder het non van discretionaire bevoegdheid en vrije feitenvinding-en appreciatie. Dat juist in een rechtsstaat het behoort om niet willekeurig op te treden, kenmerk van het ancien regime waar men naar de Franse revolutie juist poogde kom af mee te maken. Dat de rechtstaat juist het fundament is van zelfse de gehele Europese rechtsorde en dit beginsel zelfs voorafgaat aan de artikelen zelve van het E.V.R.M. nu de rechtstaat het fundament is van de Europese rechtstaat. Dat het begrip "democratische rechtstaat" een wezenlijk begrip is dat zelfs de andere fundamentele rechten schraagt (cfr. E.H.R.M., 21 februari 1975, Golder, Publ. Court, Sériés A., vol. 18).

Dat gelet op het voorgaande zowel de motiveringsvereiste als artikel 40 ter van de vreemdelingenwet geschonden zijn nu dit artikel verkeerd werd toegepast.

Dat artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijk motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat elke akte de juridische en de feitelijke overwegingen moeten worden opgenomen die aan de beslissing ten grondslag liggen. Deze motivering moet afdoende zijn (VAN MENSEL, .A., De uitdrukkelijke motiveringsplicht, De door- werking van het publiek recht in het privaatrecht, Gent Mys & Breech, 1997, 246).

Dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet vergt dat de beslissingen met redenen zijn om- kleed. Dat de motiveringsvereiste ook vergt dat de bestreden beslissing zowel inhoudelijk als formeel dient gemotiveerd te zijn; hetgeen evenwel niet het geval is. Dat het arrest Rvst. Nr. 130.047 dd. 1 april 2004 en Rvst. Nr. 130.048 dd.. 1 april 2004, stelt dat zowel de materiële en formele motivering terzelfdertijd geschonden kunnen zijn. Dat in die zin het dan ook niet kan volstaan louter te gaan voorhouden dat de formele motiveringsvereiste niet zou geschonden zijn.

Dat het de overheid steeds behoort te motiveren waarom de inmenging in de rechten evenredig is met het doel (RvSt., 22 augustus 1997, nr. 67.724 en RvSt. 16 mei 1997, nr. 66.292, m.b.t. gezinsleden die zich dienen te begeven voor hun asielaanvraag naar verschil- lende landen, zodat het gezin uiteengerukt wordt).

Dat de motiveringsvereiste vergt dat de bestreden beslissing zowel inhoudelijk als formeel dient gemotiveerd te zijn; hetgeen evenwel niet het geval is. Dat het arrest RvSt. Nr. 130.047 dd. 1 april 2004 en RvSt. Nr. 130.048 dd.. 1 april 2004, stelt dat zowel de materiële en formele motivering terzelfdertijd

geschonden kunnen zijn. Dat het trouwens voldoende is dat hetzij de materiële als inhoudelijke motivering geschonden is. Dat de formele motiveringswet niet alléén een waarborg voor de burger die alzo vermag duidelijk kennis te nemen van al de elementen welke aan de basis liggen van de beslissing en van de draagwijdte ervan is (RvSt, N.V. Hoeve, nr. 45.623, dd. 30 december 1993; RvSt, Smets-Jet, nr. 41.884, 4 februari 1993, A.P.M. 1993, 43; RvSt, Scheire, 40.739, 13 oktober 1992; en RvSt. Verschaffel, nr. 40.389, 10 november 1992; LAGASSE, D, 'La loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratives', J.T, 1991, 737; cfr. Verslag, Senaat, (bijzondere zitting 1988) 1990-91, nr. 215/3, 16) maar ook een waar borg voor de goede werking van het gerechtelijk apparaat is (RvSt A.S.B.L. Environnement et Patrimoine écusinoir, nr. 44.847, dd. 9 november 1993; RvSt, N.V. Hoeve, nr. 45.623, dd. 30 december 1993; LAGASSE, D, 'La loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratives', J.T, 1991, 737; Advies RvSt. dd. 21 oktober 1987, Senaat, (bijzondere zitting 1988) 1990-91, nr. 215/2, 6; RvSt, Damilot, 41.281, 4 december 1992, Cfr. RvSt, Warnants, nr. 21.635, 3 december 1981). Dat de motivering uitdrukkelijk dient te gebeuren, dit wil zeggen dat de motieven moeten blijken uit de beslissing. Dat de wetgeving m.b.t. de motivering er strekt toe de formele motivering als een substantiële vormvereiste op te leggen. Dat de wetgever duidelijk de bedoeling had om de formele motivering als een substantieel vormvoorschrift op te leggen, zonder mogelijkheid deze motiveringsvereiste vervangen te zien door deze of gene motivering die de rechtsonderhorige wel op één of andere wijze bekend zou zijn.

Dat ook het vereiste van motivering, zoals omschreven in andere bronnen van het recht is geschonden (Cfr. LAMBRECHTS, W, Geschillen van bestuur Kluwer, Antwerpen, 1988, p. 69-70, en verwijzingen). Dat ook hier betreft het een substantiële vormvereiste (R.v.St, nr. 31.882, dd. 1 februari 1989). Dat de beslissing zelf niet voldoet aan de motiveringsvereiste omschreven in de formele motiveringswet en in andere rechtsbronnen (Cfr. Arbeidshof Cent, 14 december 1994, R.W. 1995-96, 49).

Dat er gelet op het voorgaande ook een schending is van de zorgvuldigheidplicht nu de overheid zich gebaseerd heeft op een foute feitenvinding dat interimcontracten noodzakelijkerwijze geen stabiel inkomen kunnen inhouden. Dat De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St, VAN KOUTER, nr 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht. Dat een beslissing in zake een verzoek tot regularisatie op basis van foute feitenvinding en op basis van niet motiveren op hetgeen in het verzoekschrift werd aangevoerd wordt geannuleerd (Rvst. nr. 92.645 van 25 januari 2001 in de zaak A. 62.465/VII-19.316). Dat hetzelfde uiteraard geldt in verband met een verzoek tot vestiging.

Dat de zorgvuldigheidsplicht de overheid verplicht tot zorgvuldige feitenvinding te doen (RvSt, nr. 58. 328, dd. 23 februari 1996).

Dat benadrukt dient te worden dat het behoort de overheid zorgvuldig te werk te gaan en na te gaan of alle gegevens nodig voor het beoordelen van de zaak overlegd werden (RvSt, nr. 58. 328, dd. 23 februari 1996 en RvSt. 78.711 dd. 11 februari 1999).

Dat het daarbij ook behoort om zo nodig stukken ter zake op te vragen bij de verzoekende partij. Dat ingeval dit niet zou gebeurd zijn en de overheid toch beslist zou hebben de zorgvuldigheidsplicht geschonden is. Dat dit argument des te meer geldt nu ter zake enkel inkomens werden beoordeeld uit "interimarbeid". Dat de verzoekende partij slechts een aantal dokumenten gevraagd heeft en die werden dan ook geleverd.

Dat de bestreden beslissing voorts niet kan gemotiveerd zijn nu de bestreden beslissing enkel motieven bevat over interimovereenkomsten op zichzelf en dat geen enkel motief wordt opgegeven waarom de inkomsten ontoereikend zouden zijn, nu de beslissing enkel voorhoudt dat de bestaansmiddelen gelet op het interimkarakter noodzakelijk onstabiel en ontoereikend zouden zijn.

Dat terzake blijkt dat de partner van de verzoekende partij regelmatig gewerkt heeft in het jaar 2012. Dat hij vervolgens gelet op ziekte tussen ongeveer midden november 2012 tot ongeveer midden december 2013 niet kon arbeiden. Dat gelet op het feit dat hij ziek was niet direkt sterk aan de bak is kunnen komen en hij werkloosheid diende te genieten heeft. Dat dient bemerkt te worden dat het moeilijker is aan de bak te komen gelet op de economische crisis. Dat de gerechtigheid tot werkloosheid trouwens reeds noodzakelijk inhoudt dat er sprake was van regelmatige tewerkstelling daarvoor. Dat ook op dit punt de bestreden beslissing niet gemotiveerd is en artikel 40 ter van de vreemdelingenwet schendt door geen rekening te houden met de inkomsten van de verzoekende partij zelve en de mogelijkheden daartoe.

Dat voor zover nodig aangegeven wordt dat er thans voldoende bescheiden worden voorgelegd nopens de inkomsten.

b) Dat in zoverre de beslissing in zake het niet verwerven van de verblijfskaart geannuleerd wordt dit ook dient te gebeuren voor het bevel tot verlaten van het grondgebied. Dat alsdan de beslissing niet langer kan gemotiveerd zijn en ook niet kan berusten op de ingeroepen materiële wetgeving.

Dat beslissing niet gemotiveerd is en niet voldoet aan het materieel motiveringsvereiste.

Dat een administratieve beslissing in vreemdelingenzaken dient gemotiveerd te zijn, gelet op art. 62 van de vreemdelingenwet (wet 15 december 1980) en van art. 2 en 3 van de motiveringswet (wet 29 juli 1991), het algemeen rechtsbeginsel en het beginsel van behoorlijk bestuur, welke de motivering opleggen van bestuurshandeling.

Dat een bevel tot verlaten van het grondgebied niet kan worden afgeleverd dan na uitspraak gedaan te hebben over de machtiging tot voorlopig verblijf (RvSt., 10 juni 1995, T.V.R., 1995, 1, p.56), hetgeen een schending uitmaakt van artikel 9,3 van de vreemdelingenwet door de ingeroepen buitengewone omstandigheden niet tot hun recht te laten komen. Dat voormelde rechtspraak kan ingeroepen worden naar analogie voor een verzoek tot gezinshereniging.

Dat het beginsel van behoorlijk bestuur, het vereiste van goede administratie vergt dat geen bevel tot verlaten van het grondgebied kan worden afgeleverd dan na beslissing over een beslissing artikel 9,3 van de vreemdelingenwet, waarbij het volstaat dat het verzoek aanhangig is op het moment van het bevel tot het verlaten van het grondgebied, ongeacht de later uitslag van het verzoek artikel 9,3 en aldus thans artikel 9 bis of artikel 9 ter van de vreemdelingenwet (RvSt. nr. 85.524, 22 februari 2000, T.V.R., 2000, 2, p. 154). Dat verzoekende partij zich beroept op het principe van het gelijkheid tussen de rechtsonderhorigen (Cfr. RvSt. 18 december 2002, LT, 2003, 118) en het de vereiste van een goede administratie (Cfr. RvSt., nr. 43.849,11 augustus 1993, R.A.C.E., 1993, RvSt., nr 47.841,10 juni 1994.R.D.E. 1995., nr 82, p. 34 met noot; RvSt. nr. 51.172, dd. 28 februari 1995, R.D.E. 1994, 153; RvSt. 50.114, dd. 9 november 1994; RvSt.nr. 51.172, dd. 17 januari 1995; RvSt. 51.811, dd. 28 februari 1995; RvSt. nr.53.207 , dd.10 mei 1995; RvSt. nr 53 371, dd. 17 mei 1995, R..D.E., 1995 nr. 83, 190 met noot ; RvSt. nr. 64.748 , dd.24 febvari 1997, NGUYENC THANK,, C.D.P.K., 1997,483, nr 177 ; RvSt. nr. 75.424, dd. 23 juli 1998; RvSt. nr. 70.506, dd. 24 december 1997 geciteerd in Adm. Publ., 1/1998, 13). Dat verzoekende partij zich beroept op de artikelen 10 en 11 van de Belgische Grondwet en het gelijkheidsbeginsel zoals uitgedrukt in andere rechtsbronnen."

3.2. Volgens vaste rechtspraak van de Raad van State moet onder "middel" worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618).

De Raad stelt vast dat waar verzoekster de schending aanvoert van artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek, van de artikelen 2 en 1134 van het Burgerlijk Wetboek en van artikel 6 van het EVRM, ze evenwel niet verduidelijkt op welke wijze deze rechtsregels door de bestreden beslissing werden geschonden. Het middel is in die mate onontvankelijk.

3.3. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de vreemdelingenwet.

Verzoekster betoogt dat de bestreden beslissing niet werd gemotiveerd.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven worden aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen.

In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, met name artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 40ter van de vreemdelingenwet.

Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat met de voorgelegde loonfiches van de Belgische referentiepersoon niet wordt aangetoond dat deze over stabiele en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

Aangezien de juridische en feitelijke motieven die de bestreden beslissing schragen duidelijk zijn weergegeven in deze beslissing en verzoekster derhalve in de mogelijkheid werd gesteld haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden, kan geen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 noch van artikel 62 van de vreemdelingenwet worden vastgesteld.

3.4. Waar de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, herinnert de Raad eraan dat het bij de beoordeling van de materiële motivering niet tot zijn bevoegdheid behoort zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De Raad wijst erop dat het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.5. De bestreden beslissing steunt op artikel 40ter, tweede lid van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

- dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.”

3.6. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster ter staving van de vereiste bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon volgende documenten voorlegde:

- loonfiches van 5 december 2011 tot 11 december 2011,
- loonfiches van 1 oktober 2012 tot 18 november 2012,
- bewijs van betaling van ziekte-uitkering voor de periode van 19 november 2012 tot 18 december 2012,
- loonfiches van 14 januari 2013 tot 17 februari 2013.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde de verblijfsaanvraag afwijst om volgende redenen:

“Uit de voorgelegde bewijzen van de bestaansmiddelen van de Belg blijkt dat deze noch stabiel noch toereikend noch regelmatig zijn. Er werden interimcontracten voorgelegd van 05.12.2011 — 11.12.2011 en van 01.10.12 -17.02.13. Aangezien interimcontracten per definitie tijdelijk van aard zijn en er verder geen enkel bewijs van vroegere of toekomstige tewerkstelling of bestaansmiddelen worden aangebracht, is met de loonfiches niet aangetoond dat de Belgische onderdaan over stabiele en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene.”

3.7. Uit artikel 40ter, tweede lid van de vreemdelingenwet volgt dat de Belgische referentiepersoon moet beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, waarbij rekening wordt gehouden met de aard en regelmatigheid van de voorgelegde bestaansmiddelen. Uit artikel 40ter van de vreemdelingenwet kan echter niet worden afgeleid met welk soort van arbeidsovereenkomst een vreemdeling bestaansmiddelen moet aantonen. Deze bepaling stelt enkel dat bestaansmiddelen stabiel, toereikend en regelmatig moeten zijn. De begrippen “stabiel”, “toereikend” en “regelmatig” sluiten in beginsel niet uit dat bestaansmiddelen die afkomstig zijn uit een tijdelijke tewerkstelling, zoals interimarbeid, in bepaalde omstandigheden wel degelijk stabiel en regelmatig kunnen zijn.

Evenwel moet worden vastgesteld dat verzoekster enkel loonfiches voorlegde in het kader van interimarbeid voor een eerste periode van 5 december 2011 tot 11 december 2011, dit is voor een periode van 7 dagen. Vervolgens legde verzoekster loonfiches voor in het kader van interimarbeid verricht in een tweede periode van 1 oktober 2012 tot 18 november 2012. Dit werd gevolgd door een periode van ziekteuitkering van 19 november 2012 tot 18 december 2012. Tenslotte werden loonfiches voorgelegd voor interimarbeid verricht in een derde periode van 14 januari 2013 tot 17 februari 2013.

Niettegenstaande de voorgelegde loonfiches kaderen in interimarbeid verricht bij eenzelfde werkgever, kan verzoekster niet worden gevolgd in haar betoog dat er hier sprake is van een stabiele en regelmatige interim tewerkstelling. De voorgelegde loonfiches bewijzen enkel dat interimarbeid werd verricht voor een eerste periode van 7 dagen in december 2011, dat de volgende periode van interimarbeid slechts bijna een jaar later plaats had, met name van 1 oktober 2012 tot 18 november 2012 (anderhalve maand), en dat een derde periode van interimarbeid plaats had van 14 januari 2013 tot 17 februari 2013 (één maand).

Aangezien op basis van de voorgelegde loonfiches enkel de zeer korte en beperkte duur van de verrichte interimarbeid, in totaal ongeveer drie maanden, en de onregelmatigheid ervan kan worden vastgesteld, komt de beoordeling van de gemachtigde dat niet is aangetoond dat de Belgische referentiepersoon beschikt over stabiele en regelmatige bestaansmiddelen, de Raad niet onzorgvuldig noch kennelijk onredelijk voor. Het gegeven dat de Belgische referentiepersoon gedurende een maand een ziekte-uitkering genoot, laat niet toe anders te besluiten.

Verzoekster voegt aan het verzoekschrift een heel aantal loonfiches toe waaruit blijkt dat de Belgische referentiepersoon van 2 januari 2012 tot oktober 2012 ook interimarbeid verrichte voor dezelfde werkgever. Bij nazicht van het administratief dossier moet worden vastgesteld dat deze loonfiches niet werden voorgelegd aan de gemachtigde in het kader van de oorspronkelijke verblijfsaanvraag. Verzoekster voert verder aan dat de Belgische referentiepersoon een werkloosheidsuitkering genoot. Zij voegt aan het verzoekschrift eveneens stukken toe waaruit blijkt dat een werkloosheidsuitkering werd betaald in maart en in mei 2013. Opnieuw moet worden vastgesteld, bij nazicht van het administratief dossier, dat verzoekster van deze genoten werkloosheidsuitkering geen bewijzen heeft voorgelegd in het kader van de oorspronkelijke verblijfsaanvraag.

De Raad merkt op dat hij in het voorliggend geschil overeenkomstig artikel 39/2 van de vreemdelingenwet optreedt als annulatierechter. Met het bijbrengen van nieuwe elementen en nieuwe stukken vraagt verzoekster in wezen een feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak. Het opportuniteitsonderzoek behoort niet tot de bevoegdheid van de Raad. Deze stukken werden daarenboven niet aan de gemachtigde overgemaakt ten tijde van de aanvraag zodat deze er ook geen rekening mee kon houden. De Raad kan geen rekening houden met elementen en documenten die slechts naderhand in het verzoekschrift worden neergelegd aangezien hij de regelmatigheid van een bestuurshandeling dient te beoordelen in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (RvS 2 juli 2008, nr. 2982), zo niet zou hij zijn bevoegdheid overschrijden.

Tenslotte wijst de Raad erop dat het in beginsel de Belgische referentiepersoon is die moet aantonen over de vereiste bestaansmiddelen te beschikken. Het vage betoog dat artikel 40ter van de vreemdelingenwet werd geschonden door geen rekening te houden met de inkomsten van verzoekster, zonder verdere precisering hieromtrent en zonder dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster hierover enige melding heeft gemaakt of bewijzen heeft voorgelegd, doet geen afbreuk aan de bestreden beslissing.

De Belgische referentiepersoon moet op cumulatieve wijze aantonen dat de bestaansmiddelen én stabiel én regelmatig én toereikend zijn. De vaststelling in de bestreden beslissing dat de voorgelegde bestaansmiddelen niet stabiel noch regelmatig zijn, volstaat om de bestreden beslissing afdoende te schragen. Verzoekster toont niet aan waarom in dit geval een verdere motivering omtrent de ontoereikendheid van de voorgelegde bestaansmiddelen nog noodzakelijk zou zijn of waarom in casu een gebrek aan motivering hieromtrent tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing zou moeten leiden.

In zoverre verzoekster de schending aanvoert van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet in samenhang met artikelen 40ter en 42 van de vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat er slechts sprake kan zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel en niet-discriminatiebeginsel indien verzoekster met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat gelijkaardige situaties ongelijk worden behandeld. Verzoekster brengt geen concrete gegevens aan die een vergelijking inhouden van haar situatie met de

situatie van andere vreemdelingen, en die zou aantonen dat personen in een situatie gelijkaardig aan de hare op een andere wijze werden behandeld. De schending van artikelen 10 en 11 van de Grondwet kan op basis van een louter theoretisch betoog niet worden aangenomen.

De bestreden beslissing steunt op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven. Een schending van de materiële motiveringsplicht noch van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt aangenomen. Een miskenning van artikel 40ter van de vreemdelingenwet blijkt niet. Verzoekster toont bijgevolg niet aan dat er onterecht een bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven. Het betoog naar analogie met oud artikel 9, derde lid van de vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig januari tweeduizend vijftien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES